

Separating Challa on Shabbat

My sons were guests of a family in Bnei Brak. The hosts forgot to perform *hafrashat challa* before Shabbat. On Shabbat, the hosts separated some *challa* to be burnt after Shabbat. Was it permissible for my sons to have eaten from the bread?

4. גמרא, ביצה דף ט ע"א

גלגל עיסה מערב יום טוב, מפריש ממנה חלתה ביום טוב. אבונה דשמואל אמר: אפילו גלגל עיסה מערב יום טוב, אין מפריש ממנה חלתה ביום טוב. לימא פליגא דשמואל אדאבונה? דאמר שמואל: חלת חוצה לארץ אוכל והולך ואחר כך מפריש! אמר רבא: מי לא מודה שמואל שאם קרא עליה שם שאסורה לזרים?

5. טור יורה דעה סי' שכג

כל חלה שהיא מדרבנן ניתנת אפילו לכהן עם הארץ ואינה מובלת, שמותר לאכול מהפת ולהפרישה אחר כך ומתבטל ברוב חולין ...

6. בית יוסף יורה דעה סי' שכג

ומה שכתב רבינו: כל חלה שהיא מדרבנן. היינו לומר שעיקרה מדרבנן, דהיינו חלת חוצה לארץ, אבל חלת ארץ ישראל בזמן הזה אפילו למאן דאמר (כתובות כה). שאינה אלא מדרבנן אינה בכלל הזה, דכיון דעיקרה דאורייתא, אינה נאכלת כלל

7. בית יוסף יורה דעה סי' שכג

ומה שכתב ואין חיוב זה אלא בארץ דכתיב "באכלכם מלחם הארץ". פשוט הוא, וכן כתב הרמב"ם. וכתב עוד שאף בארץ אין חייבים אלא בזמן שכל ישראל עליה, שנאמר "בבואכם" – בביאת כולכם ולא בביאת מקצתכם. לפיכך, חלה בזמן הזה אפילו בימי עזרא בארץ ישראל אינה אלא מדבריהם. ודברים אלו איתנהו בגמרא פרק ב' דכתובות (כה). ובפרק יוצא דופן (גדה מז). דגרסינן התם: אמר רב הונא בריה דרבי יהושע: אשכחתינהו לרבנן דבי רב דיתבי ואמרי: אפילו למאן דאמר תרומה בזמן הזה דרבנן, חלה דאורייתא; ואמינא להו אנא, אדרבה אפילו למאן דאמר תרומה בזמן הזה דאורייתא, חלה דרבנן

1. שולחן ערוך ורמ"א אורח חיים סי' שלט סעי' ד

לא מפרישין תרומות ומעשרות... וכולם, אם נעשו שוגגין, או מזידין, או מומעין, מה שעשו עשוי.

משנה ברורה שם סי' לא

שוגגין וכו' – שוגג הוא, כגון ששכח שהיום שבת או שחשב שדבר זה מותר לעשות:

2. שולחן ערוך אורח חיים סי' רסא סעי' א

ספק השיבה, והוא בין השמשות, (והיינו כדי שיעור הלוח שלושה רביעי מיל אחר שקיעת החמה, ושיעור מיל הוא שליש שעה פחות חלק שלושים) אין מעשרים את הודאי ואין מטבילין את הכלים ואין מדליקין את הנרות ואין מערבין עירובי תחומין, אבל מעשרין את הדמאי

משנה ברורה שם סי' ד

את הודאי – דהוה ליה כמתקן, והוא הדין שאסור להפריש חלה אף בחוץ לארץ. וחמור חלת חוץ לארץ יותר ממעשר, דלענין מעשר אם אין לו מה יאכל בשבת, תו הוי לצורך מצוה וקיימא לן דלא גזרו על שבות בין השמשות לצורך מצוה ... ולענין חלה יש להחמיר בכל גוונ, שהרי חלת חוץ לארץ יכול לאכול בלא הפרשת חלה ולשייר מעט עד אחר שבת ולהפריש מן המשוייר

3. שולחן ערוך אורח חיים סי' תקו סעי' ג

הלש עיסה ביום טוב, יכול להפריש ממנה חלה; ולהולכה לכהן (שרי אפילו הפרישה מאתמול). אבל עיסה שנלושה בערב יום טוב, אסור להפריש ממנה חלה ביום טוב. הגה: אלא אוכל ומשייר קצת, ולמחר מפריש מן המשויר חלה. ומותר לאפות הפת על ידי שיאכל ממנו ויפריש אחר כך חלה. ואם רוצה יוכל ללוש עוד עיסה אחת ביום טוב ויצרפם יחד, ויפריש מאותה עיסה גם על מה שלש מערב יום טוב.